

en Embedslæge, kun skulde give sig af med sit Embede og ikke med noget som helst andet. Af samtlige Embedsmænd, der sidder i Rigsdagen, maa jeg tilstaa, at jeg sidst havde ventet denne Udtalelse fra det ærede Medlem fra Sakskøbing. Men jeg indrømmer, at det ærede Medlem sagde: „som Princip“, og een Ting er jo Princip, en anden Ting er Praxis, endogsaa Lægepraxis. Jeg nærer lignende Betæneligheder ved rene Embedslæger som dem, andre ærede Medlemmer har fremsat, ikke fordi vedkommende Læge kommer til at staa Befolkningen fjernere — for det bliver jo altid kun en lille Del af Befolkningen, en Læge gennem sin Lægepraxis kommer til at staa nær —, men fordi jeg tror, at hvis man skulde have det rene Embedslægesystem, maatte den Kreds, vedkommende skulde have under sig, blive saa mægtig, at det vilde blive et alt for overfladisk Kendskab, han fik til de mange Ting, som han skal have med at gøre, saa overfladisk, at hans Virksomhed ikke vilde blive saa effektiv, som man dog maa ønske, at den skal være.

Det er altsaa forudsat i Lovforslaget, at vedkommende Embedslæge ogsaa skal have Lægepraxis, og der er opført nogle Gager, som virkelig er ganske overordentlig smaa, naar man ser efter, hvad der staar i §§ 5—12 om, hvad en saadan Kredslæge skal give sig af med. Her kommer jo Brist paa Fagkundskab hos mange af os. Naar man nemlig læser alt det igennem, som Kredslægen skal have med at gøre, faar man uvilkaarlig Indtrykket af, at det, hvis det skal besørges nogenlunde ordentligt, maa lægge Beslag paa en meget stor Del af Lægens Tid. Tillige maa jo Forholdene omkring i de forskellige Dele af Landet være ret forskellige, og jeg antager, at det ikke alene bliver Befolkningens Størrelse, der bliver bestemmende for, om Kredslægeembedet skal høre til 1ste, 2den eller 3die Klasse, thi en hel Del af de Institutioner, som omtales i § 5, findes ganske sikkert mere koncentreret i nogle Dele af Landet end i andre.

Der maa altsaa en grundig Under-søgelse til for os, som skal have med disse Sager at gøre, før vi kan udrede med nogenlunde Sikkerhed, hvorvidt Ordningen lader sig gennemføre og gennemføre med

de Lønninger, her foreslaaede. Men heldigvis bliver der jo Tid dertil for os, som faar med denne Sag at gøre i Udvalget. Imidlertid ønsker jeg bestemt — og jeg havde Lejlighed til at udtale det før, da jeg omtalte den anden Sag —, at det skal være muligt at gennemføre dette Lovforslag i indeværende Aar. Det er egentlig noget ganske nyt for Lovgivningsvirksomheden at skulle træffe endelig Afgørelse med Hensyn til Embedslægevæsenets Ordning, thi det er mange, mange Tider siden, at en virkelig Drøftelse af denne Sag har været oppå. Naar jeg nylig sagde, at det stillede sig noget tvivlsomt for mig, om det er muligt ved Hjælp af de foreslaaede Lønninger at faa denne Gerning røgtet, er det ud fra den Betragtning, at det gælder om til Embedslægegerningen at faa nogle af de dygtigste Læger. Det vil ikke være behageligt for denne Embedsstand, at de dygtigste Læger maa undlade at indtræde i den, fordi Vederlaget, der bydes dem, er for lille i Forhold til den Tid, de maa anvende paa Gerningen. Det er en saa betydelig Gerning, at man netop maa ønske, at det bliver nogle af de dygtigste Læger, der søger til Stillingen.

Med Hensyn til Aldersgrænsen kan det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) have Ret. Jeg vil henstille, at man nu, da der er Tale om at indføre en Aldersgrænse for civile Embedsmænd, skrider til en Ordning i Lighed med den, som man i alt Fald for en stor Del af Embedsstandens Vedkommende har i Sverige. Man kunde fastsætte, at en Embedslæge gaar af, naar han er 70 Aar, medmindre han enten af Kongen eller af Ministeriet opfordres til at blive, og i Tilfælde af, at han modtager en saadan Opfordring, kan han blive, f. Eks. til han er 75 Aar. Det er en fornuftig Ordning, som ikke er krænkende for den Mand, som gaar af, naar han er 70 Aar. Det er ganske anderledes ubehageligt og krænkende for en Mand en Dag fra Ministeriet at modtage en Opfordring til at søge sin Afsked, end det er ikke at modtage en Opfordring til at fortsætte, efter at han er 70 Aar, thi dette behøver i og for sig ikke at være en Underkendelse af Værdien af hans Embedsgering, det kan være, fordi man er paa det rene med, at der i Øjeblikket er en eller flere, som har uddannet sig ved en særlig